

Тихо, сладко сякъ си спѣше.
 Сами нѣ двама само,
 На трѣвица полѣгнати;
 Сънъ не можя да ни хвати,
 Говоряхме нѣщо тихо.
 Красна нощъ ни вѣселѣше,
 Разни мысли внушяваше:
 Полнощъ мина, ми сѣдахме,
 Разговори си прострахме;
 До кѣт' и насъ сънъ убори,
 Морни очи ни затвори.

.....
 Снощно мѣсто оставихме,
 Кат' ся назадъ пакъ върнахме;
 На говоръ ся наситихми,
 Думи съ смѣлость оқытихми. .
 За злощастіе-бѣхъ му казалъ,—
 Мога татка дѣт' запряхъ. . . .
 Да го избавимъ бѣше рѣшилъ,—
 Соколи ся пакъ кълнахъ:
 Воля вожду да попросимъ,
 Пригответни ми да трѣгнимъ:
 Въ знатный градъ да нападнимъ,
 Татка двама да избавимъ.

.....
 Съ тѣзи мысли упоени,
 Доста вече утрудени,
 Два три часа едвамъ спяхме:
 Пакъ на крака мие бѣхме,

.....
 —„ Ставай, брате!“ мя събуди,—